

Nr 1104

Av herrar **Wiklund** i Härnösand och **Olsson** i Timrå, om åtgärder för bättre utnyttjande av skogsbilvägnätet.

(Lika lydande med motion nr 925 i Första kammaren)

Landets skogsbilvägnät är i dag ur många synpunkter betydelsefullt. Den alltmer ökade fritiden skapar möjligheter att utnyttja de rika naturtillgångar som finns i den orörda naturen och de många fiskevattnen för att nu nämna ett par områden. Under det senaste årtiondet har också byggandet av skogsbilvägar skett under mer planlagda former, vilket ur transportekonomiska synpunkter är betydelsefullt för landet. Den alltmer ökade landtransporten av virket från skogen till industrierna har accentuerat detta. Utvecklingen har också gått mot att skogsvägarna i större utsträckning i dag är öppna för allmän trafik.

Den år 1962 av jordbruksministern tillsatta skogsbruksutredningen har enligt givna direktiv att pröva frågor som sammanhänger med statligt stöd för produktionsfrämjande åtgärder inom skogsbruket. Däri inryms också ett statligt bidrag för byggandet av skogsbilvägar. I ett första delbetänkande har utredningen berört de problem som sammanhänger med ett huvudvägnät för skogsbrukets transporter som skall anknyta till det allmänna vägnätet. Beträffande skogsbilvägnätets yttre förgreningar från avverkningsplatserna har utredningen för avsikt att pröva dessa frågor i samband med ett ännu icke avgivet betänkande som har samband med stödgivning till skogliga åtgärder i övrigt.

Det är speciellt vid prövning av de senare åtgärderna som vi vill fästa uppmärksamheten på ett problem som förekommer i skogslänen. Ofta händer det att dessa yttre förgreningar av skogsbilvägnätet av olika skogsintressenter byggs från olika huvudvägar så nära som en eller ett par kilometer från varandra i dess innersta delar. Men där stannar man med sitt vägbyggande och uraktlåter att bygga ihop vägarna. I många fall vill vi påstå att de båda skogsintressenterna, den fritidsutövande allmänheten och inte minst den bofasta befolkningen, skulle ha stor nytta av att sådana vägar blir sammanbyggda. Det skulle för intressenterna i många fall korta av transportavstånden om de kunde utnyttja de vägar som finns inom skogsområdena även vid ägo gränserna. Den bofasta befolkningen som i dag kan få göra många miles onödiga resor till samhällliga nyttigheter, exempelvis affärer, post och liknande, skulle ha större möjligheter att bo kvar och känna ett större mått av

närhet och trivsel om de kunde få utnyttja en skogsbilväg av nämnd art och därmed korta av sitt reseavstånd.

Självfallet kan denna fråga bedömas som perifer, men vi anser ändå att utredningen borde få tillfälle att pröva om det inte i samband med den statliga bidragsgivningen och andra stödåtgärder skulle kunna införas bestämmelser som ålägger skogsintressenterna att bygga ihop dessa yttre förgreningar av skogsbilvägnätet.

Med hänvisning till ovanstående hemställer vi,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om att de framförda synpunkterna förebringas skogsbruksutredningen för prövning i samband med stödgivning till skogliga åtgärder i övrigt.

Stockholm den 28 januari 1970

Bengt Wiklund (s)

i Härnösand

Stig Olsson (s)

i Timrå